

Pred katechézou zaznelo čítanie z evanjelia podľa Matúša (Mt 3, 13-15)

Vtedy Ježiš prišiel z Galiley k Jordánu za Jánom, aby sa mu dal pokrstiť. Ale Ján mu odporoval a hovoril: „Ja by som sa mal dať tebe pokrstiť, a ty prichádzaš ku mne?“ Ježiš mu však povedal: „Len to nechaj, lebo sa patrí, aby sme splnili všetko, čo je spravodlivé.“ Potom mu už neodporoval.

Duchovný zápas

2. časť cyklu katechéz O nerestiach a cnostiach

Drahí bratia a sestry, dobré ráno!

Minulý týždeň sme začali s témou nerestí a cností. To nám poukazuje na duchovný zápas kresťana. Duchovný život kresťana totiž nie je pokojný, nie je lineárny a bez výziev, ale naopak, kresťanský život si vyžaduje neustály zápas: kresťanský zápas o zachovanie viery, na obohatenie darov viery v nás. Nie náhodou prvé pomazanie, ktoré každý kresťan prijíma vo sviatosti krstu – pomazanie katechumenov - je bez akejkoľvek vône a symbolicky oznamuje, že život je zápas. V staroveku zápasníkov pred zápasom celých natreli olejom, aby sa im spevnili svaly a aby ich telo bolo neuchopiteľné pre súperov chvat. Pomazanie katechumenov jasne dáva najavo, že kresťan nie je ušetrený zápasu: jeho život, tak ako život každého iného, bude musieť vstúpiť do arény, pretože život je sériou skúšok a pokušení.

Známy výrok pripisovaný opátovi Antonovi, prvému veľkému otcovi mníšstva, znie takto: „Odstráň pokušenia a nikto nebude spasený“. Svätci nie sú ľudia, ktorí sú ušetrení pokušeniami, ale ľudia, ktorí si dobre uvedomujú, že nástrahy zla sa v živote opakovane objavujú, aby ich bolo možné odhaliť a odmietnuť, my všetci s tým máme skúsenosti. Prichádzajú ti na myseľ zlé myšlienky, niekedy máš túžbu urobiť niečo alebo ohovárať druhého... všetci, každý z nás je pokúšaný a my musíme zápasiť s tým, aby sme neupadli do týchto pokušení. Ak niekto z vás nemá žiadne pokušenia, povedzte to, pretože to by bolo niečo výnimočné. Všetci máme pokušenia a všetci sa musíme naučiť, ako v týchto situáciách napredovať v živote.

Na druhej strane je mnoho ľudí, ktorí sú neustále zahľadení do seba, ktorí si myslia, že sú „v poriadku“. Povedia: „Ja nemám problémy, ja som v poriadku, som v pohode!“, ale, nikto z nás nie je v úplnom poriadku, viete? Ak je niekto v poriadku, tak sa mu to len zdá. Každý z nás má veľa vecí, ktoré treba napraviť, musí si dávať pozor. Niektorí sa vysmievajú z tých, ktorí vyznávajú svoje hriechy. Často sa stáva, že keď ideme vyznať hriechy vo sviatosti zmierenia povieme úprimne: „Otče, ja si však nespomínam na žiadny hriech, neviem povedať svoje hriechy“. Toto je však iba nedostatočné vnímanie toho, čo sa deje v srdci. Všetci sme hriešnici, všetci. Pomôže nám spytovanie svedomia a ponorenia do seba.

Bez toho sme v nebezpečenstve, že budeme žiť v temnote, pretože sme si zvykli na tmu a už nedokážeme rozlíšiť dobro od zla. Izák z Ninive vravieval, že v Cirkvi je väčší ten, kto pozná svoje hriechy a oplakáva ich, ako ten, kto vzkriesi mŕtveho. Všetci máme prosiť Boha o milosť priznať si, že sme úbohí hriešnici, ktorí potrebujú obrátenie, a uchovávať si v srdci dôveru, že žiadny hriech nie je príliš veľký pre nekonečné milosrdenstvo Boha Otca. Toto je úvodná lekcia, ktorú nám dáva Ježiš.

Vidíme ju na prvých stranách evanjelia, predovšetkým keď nám zaznieva rozprávanie o krste Mesiáša vo vodách rieky Jordán. Tento príbeh má v sebe niečo znepokojujúce: prečo sa Ježiš podrobuje takémuto očistnému obradu? Prečo to Ježiš robí? On je Boh, je dokonalý. Prečo sa podriaďuje obradu očisťovania? Z akéhožto hriechu by sa mal Ježiš kajať? Zo žiadneho! Dokonca aj Ján Krstiteľ je pohoršený, a to až do takej

miery, že text hovorí takto: „Ján mu odporoval a hovoril: ‚Ja by som sa mal dať tebe pokrstiť, a ty prichádzaš ku mne?‘“ (Mt 3, 15).

Ježiš je však úplne iný Mesiáš, než ako ho predstavoval Ján a ako si ho predstavovali ľudia: nezosobňuje rozhnevaného Boha a nezvoláva na súd, ale naopak, Ježiš stojí v rade s hriešnikmi, Ale ako to? Je to tak: **Ježiš nás sprevádza, nás všetkých hriešnikov, ale On nie je hriešnik, to nie, ale je medzi nami. A to je krásna vec. „Otče, mám toľko hriechov!“ – „Lenže Ježiš je s tebou, hovor o nich, on ti z nich pomôže“.** **Ježiš nás nikdy nenechá samých, nikdy! Dobre o tom premýšľajte. „Otče, urobil som niekoľko veľkých vecí!“ – „Ale Ježiš ťa chápe a ide s tebou: chápe tvoje hriechy a odpúšťa ich“:** Nikdy na to nezabúdaj.

V tých najhorších chvíľach, vtedy, keď sklzneme do hriechov, je Ježiš pri nás, aby nám pomohol zdvihnúť sa. To prináša útechu. Nesmieme to stratiť, túto myšlienku, túto skutočnosť: Ježiš je pri nás, aby nám pomohol, aby nás ochránil, dokonca aby nás pozdvihol, aby nás pozdvihol po hriechu. „Je však pravda, otče, že Ježiš všetko odpúšťa?“ – „Všetko prišiel odpustiť, zachrániť; lenže **Ježiš chce mať tvoje otvorené srdce**“. Nikdy nezabúda odpúšťať: to my často strácame schopnosť prosiť o odpustenie. Ziskajme späť túto schopnosť prosiť o odpustenie. Každý z nás má veľa vecí, za ktoré môže prosiť o odpustenie: každý z nás o tom vo svojom vnútri premýšľa a dnes sa rozprávate s Ježišom. Hovorte s Ježišom o tomto: „Pane, neviem, či je to tak alebo nie je, ale som si istý, že ty sa odo mňa nikdy neodvrátiš. Som presvedčený o tom, že mi vždy odpustiš. Pane, som hriešnik, hriešnica, ale prosím ťa, nevzdáľuj sa odo mňa“. Takto by dnes mohla znieť krásna modlitba k Ježišovi: „Pane, neopušť ma“.

A hneď po príbehu o krste evanjeliá rozprávajú, že Ježiš odchádza na púšť, kde ho pokúša satan. Aj tu sa vynára otázka: z akého dôvodu má Boží Syn poznať pokušenie? Aj tu Ježiš prejavuje solidaritu s našou krehkou ľudskou prirodzenosťou a stáva sa našim veľkým príkladom: pokušenia, ktorými prechádza a ktoré prekonáva uprostred pustých kameňov púšte, sú prvým poučením, ktoré nám ako učeníkom odovzdáva do života. On zažil to, na čo sa aj my musíme vždy pripravovať: život sa skladá z výziev, skúšok, križovatiek, protichodných vízií, skrytých nástrah, protichodných hlasov. Niektoré hlasy sú dokonca tak presvedčivé, že satan pokúša Ježiša tým, že sa odvoláva na slová Písma. Treba si zachovať vnútornú jasnosť, aby sme si vybrali cestu, ktorá skutočne vedie k šťastiu, a potom sa snažiť nezastaviť sa na ceste.

Pamätajme, že sme vždy rozpoltení medzi opačnými extrémami: pýcha spochybňuje pokoru; nenávisť sa stavia proti láske; smútok bráni pravej radosti Ducha; zatvrdilosť srdca odmieta milosrdenstvo. Kresťania neustále kráčajú po týchto hrebeňoch. Preto je dôležité uvažovať o nerestiach a cnostiach: pomáha nám to prekonať nihilistickú kultúru, v ktorej kontúry medzi dobrom a zlom zostávajú nejasné, a zároveň nám to pripomína, že ľudská bytosť, na rozdiel od akéhokoľvek iného stvorenia, môže vždy prevyšovať samu seba, keď sa otvára Bohu a kráča k svätosti.

Duchovný zápas nás teda vedie k tomu, aby sme sa bližšie pozreli na tie neresti, ktoré nás spútavajú, a aby sme s Božou milosťou kráčali k tým cnostiam, ktoré v nás môžu rozkvitnúť a vniesť do nášho života jar Ducha Svätého.

Zdroj: <https://www.vaticannews.va/sk/papez/news/2024-01/katecheza-o-nerestiach-a-cnostiach-2-duchovny-zapas.html>